

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

1) Zarzut pierwszy: Naruszenie praw skarżącej do obrony

- W tym względzie skarżąca podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do skutecznej obrony i w szczególności wymóg uzasadnienia poprzez brak podania wystarczającego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów, wobec których zgodnie z art. 19 i 20 decyzji 2010/413/WPZiB⁽³⁾ i art. 16 rozporządzenia (UE) nr 961/2010⁽⁴⁾ znajdują zastosowanie środki ograniczające.
- Ponadto, skarżąca podnosi, że pomimo jej wyraźnego żądania Rada nie rozpatrzyła ponownie kwestii ponownego umieszczenia skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami.
- Dodatkowo, Rada naruszyła prawo skarżącej do zajęcia stanowiska poprzez brak udzielenia jej możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie ponownego umieszczenia skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami i w związku z tym doprowadzenia do ponownego rozpatrzenia tej kwestii przez Radę.

2) Zarzut drugi: Brak podstawy prawnej dla zaskarżonego rozporządzenia

Według skarżącej, zaskarżone rozporządzenie wykonawcze nie ma podstawy prawnej choćby z tego powodu, że wyrokiem z dnia 7 grudnia 2011 r. wydanym w sprawie T-562/10 Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia nr 961/2010 w zakresie w jakim akt ten dotyczył skarżącej. Pomimo utrzymania w mocy skutków rozporządzenia nr 961/2010 przez okres 2 miesięcy rozporządzenie to nie może stanowić w przypadku skarżącej prawidłowej podstawy prawnej dla przyjęcia rozporządzenia wykonawczego.

3) Zarzut trzeci: Naruszenie art. 266 TFUE

Skarżąca podnosi następnie, iż Rada nie podjęła żadnych środków w celu wykonania wyroku Sądu z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie T-562/10 a zamiast tego, wbrew temu wyrokowi ponownie umieściła nazwę skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami.

4) Zarzut czwarty: brak powodów umieszczenia skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami

Skarżąca podnosi również, iż powody przedstawione przez Radę w odniesieniu do umieszczenia jej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami są w dużej mierze nieodpowiednie i nie mogą stanowić uzasadnienia dla umieszczenia skarżącej we wspomnianym wykazie.

5) Zarzut piąty: Naruszenie prawa podstawowego skarżącej do poszanowania własności

Ponowne umieszczenie skarżącej w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnione naruszenie podstawowego prawa własności, ponieważ w związku z niewystarczającym uzasadnieniem Rady, nie może ona zrozumieć, z jakich względów została umieszczona w tym wykazie. Ponowne umieszczenie skarżącej w wykazie podmiotów objętych sankcjami opiera się ponadto na oczywistym błędzie w ocenie jej sytuacji i działalności przez Radę i jest również nieproporcjonalne.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 54/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. Dz 19, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2012 r. — Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT przeciwko Komisji

(Sprawa T-134/12)

(2012/C 157/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT, SA (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Jiménez Perona)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej sygnatura Ares (2012)39854 z dnia 19 stycznia 2012 r. nakazującej zapłatę not obciążeniowych odpowiadających kontroli 09-INF5-001/041.

— zasądzenie od Komisji odszkodowania za szkodę wynikającą dla skarżącej w wyniku bezprawnego zachowania Komisji, którego dotyczy skarga, wynoszące 732 788 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w niniejszym postępowaniu zawarła szereg umów z Komisją w dziedzinie badań i rozwoju, z których wszystkie podlegały decyzji Komisji C(2003) 3834 z dnia 23 października 2003 r. zawierającej standardową umowę FP 5 lub FP 6 i postanowienia ogólne FP 5 i FP 6.

W związku z tymi umowami i opierając się na wynikach dochodzenia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i kontroli przeprowadzonej przez Komisję, Komisja wydała decyzję o cofnięciu subwencji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony ze względu na sposób przeprowadzenia tej kontroli.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady bezpieczeństwa prawnego, ponieważ pozwana cały czas nie uwzględniła obowiązujących ram prawnych.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez pozwaną instytucję obowiązku uzasadnienia aktów prawnych.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności z uwagi na ton, jakiego DG INFSO użyło w sprawozdaniu z kontroli.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, które to naruszenie wynikało z naruszenia ciężącego na audytorach obowiązku bezstronności i słuszności.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań w szczególności w odniesieniu do braku akredytacji audytorów zewnętrznych i do samych podstaw postępowania kontrolnego.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący naruszenia prawa do prywatności.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2012 r. — FunFactory przeciwko OHIM (Trójwymiarowy znak towarowy w kształcie wibratora)

(Sprawa T-137/12)

(2012/C 157/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FunFactory GmbH (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K.D. Franzen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji R 1436/2011-4 Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 stycznia 2012 r.;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania włącznie z kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy w kształcie wibratora (zgłoszenie nr 9390691) dla towarów należących do klasy 10

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowa interpretacja i nieprawidłowe zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający i w odniesieniu do rozpatrywanych towarów nie ma charakteru opisowego; Naruszenie obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 oraz brak możliwości skorzystania z prawa do bycia wysłuchanym.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2012 r. — Geipel przeciwko OHIM — Reeh (BEST BODY NUTRITION)

(Sprawa T-138/12)

(2012/C 157/18)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Yves Geipel (Auerbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Sachs)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Jörg Reeh (Buxtehude, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 stycznia 2012 r. i oddalenie sprzeciwu wniesionego w dniu 24 lipca 2009 r.;